

— Съ кой миръ се свърши трийсетгодишната война?

Пита мнозина шестокласници, чака дълго време да отговори нѣкой, но всички мълчаха. А мене отговора бѣше въ устата! Азъ търпѣхъ, търпѣхъ, па най-после се не удържахъ, и като се надигнахъ, казахъ:

— Съ Вествалския миръ!

Па самъ се смутихъ отъ тая си дързостъ и неумѣстна намѣса.

Всички се извърнаха къмъ менъ съ очудени лица.

Груевъ издигна очи, изгледа ме полузажумѣлъ и каза:

— Да.

Отъ тоя день славата ми на непостижимъ авторитетъ по историята порастна и грѣмна изъ гимназията. Мнозина ученици отъ по-горнитѣ класове пожелаха да се запознаятъ съ мене.

По-после Груевъ, при всѣко подобно омълчаване на пети и шести класъ, търсѣше ме съ очи по заднитѣ чинове и ми извикваше:

— Ти, сопотлията, кажи!

Той сѣ „сопотлия“ ми викаше, било че ми не запомняше името, било че не хаеше да го произнесе.

И азъ съ отговоритѣ си подържахъ спечелената репутация.

Азъ я имахъ обаче твърде лоша по математика и по турски езикъ: не можехъ нито една помъчна дробна задача да реша, нито единъ турски редъ да прочета свѣсно.

Груевъ махна съ ржка на мене и вече ме не извикваше по тия предмети.